

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobkyně: **Sedlecký kaolin a. s.**, IČO 635 09 911,
sídlem Božičany 167, 362 25 Božičany,
zastoupená advokátkou Mgr. Ing. Janou Krupičkovou,
sídlem Divadelní 3/a, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**,
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2017, č. j. SPU 321285/2017,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Státního pozemkového úřadu ze dne 21. 7. 2017, č. j. SPU 321285/2017, jímž bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako opožděné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 4. 2016, č. j. SPU 209574/2016, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl schválen návrh komplexních pozemkových úprav s rekonstrukcí přídělů v k. ú. Nepomyšl a na částech k. ú. Chmelištná a k. ú. Podbořanský Rohozec.

2. Žalobkyně současně žádala soud, aby žalovanému uložil nahradit jí náklady řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobkyně nejprve konstatovala, že správní orgán prvního stupně zahájil veřejnou vyhláškou ze dne 18. 4. 2012, č. j. 13/2012-KPÚ201/2012/JF řízení ve věci návrhu komplexních pozemkových úprav s rekonstrukcí přídělů v katastrálním území Nepomyšl a na částech katastrálního území Chmelištná a Podbořanský Rohozec. Žalobkyně byla účastníkem tohoto řízení. Její účastenství bylo odvislé od dotčenosti jejích práv, a to za prvé jako vlastníka pozemků p. č. 2845/12, p. č. 2850/1, p. č. 2850/2, p. č. 2853/1 a dalších v k. ú. Nepomyšl, za druhé jako organizace pověřené ochranou výhradního ložiska v chráněném ložiskovém území Nepomyšl (dále jen „CHLÚ Nepomyšl“), za třetí jako organizace mající přednostní právo koupě či nájmu pozemků ve vlastnictví státu v CHLÚ a dobývacím prostoru a za čtvrté jako strana nájemního vztahu k pozemkům v současné době označeným p. č. 3677 a p. č. 3676 v k. ú. Nepomyšl. K posledně uvedenému žalobkyně poukázala na to, že pozemky p. č. 3677 a p. č. 3676 byly původně součástí pozemku p. č. 1554/8 v k. ú. Nepomyšl, který byl ve vlastnictví České republiky, která dne 19. 12. 2012 s žalobkyní uzavřela nájemní smlouvu. Tato byla původně uzavírána Pozemkovým fondem České republiky, a následně přešla na příslušný pozemkový úřad. Dne 15. 7. 2016 byla uzavřena nová nájemní smlouva. Rozsah dotčenosti těchto práv žalobkyně byl žalovanému znám z jeho úřední činnosti. Tato skutečnost je zřejmá z údajů z katastru nemovitostí, rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, které žalovaný obdržel, a z nájemních smluv uzavřených s žalovaným, anebo s jeho právním předchůdcem. Podle žalobkyně nelze opomenout ani veřejné přístupné informace jako územní plány obcí, územně analytické podklady, surovinový informační systém České geologické služby. Nadto rozsah účastenství a práv žalobkyně v řízení potvrdil i žalovaný, když na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně přistupoval k žalobkyni nejen jako k vlastníkovu pozemků, ale také jako k dotčené organizaci, a to analogicky ve smyslu § 6 odst. 6 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).
4. Dále žalobkyně uvedla, že správní orgán prvního stupně vydal dne 25. 4. 2016 prvostupňové rozhodnutí, které jí bylo doručeno dne 2. 5. 2016, a to i s písemnou a grafickou částí, ve smyslu § 11 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách. Tato grafická a písemná část se ovšem týkala pouze pozemků, jenž byly ve vlastnictví žalobkyně. K rozhodnutí nebyla připojena ta písemná a grafická část týkající se pozemků v CHLÚ Nepomyšl, dobývacího prostoru Nepomyšl I (dále jen „DP Nepomyšl I“) a pozemků, k nimž měla žalobkyně vztah na základě uzavřené nájemní smlouvy.
5. Prvostupňové rozhodnutí se všemi náležitostmi, tj. i s písemnou a grafickou částí zahrnující veškeré pozemky, které jsou ve vlastnictví žalobkyně a i ty, k nimž se vážou jiná věcná práva, žalobkyně, obdržela až dne 10. 4. 2017, a to na základě své žádosti. Po

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

prostudování rozhodnutí se všemi jeho náležitostmi žalobkyně zjistila, že jím bylo zasaženo do jejích práv ve větším rozsahu, než původně předpokládala a tedy dne 24. 4. 2017 podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání.

6. S ohledem na shora uvedené žalobkyně namítala, že jí nebylo prvostupňové rozhodnutí doručeno v rozsahu, který se jí dotýká. Byla přesvědčena, že teprve až doručením zbylé části předmětného rozhodnutí dne 10. 4. 2017 došlo k úplnému doručení prvostupňového rozhodnutí. Pouze obě rozhodnutí společně, tj. prvostupňové rozhodnutí ze dne 2. 5. 2016 a prvostupňové rozhodnutí doručené žalobkyni dne 10. 4. 2017 se všemi náležitostmi podle žalobkyně naplňují požadavek § 11 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách, podle kterého platí, že z náležitostí návrhu se k rozhodnutí doručovanému účastníkovi řízení připojí jen ta písemná a grafická část návrhu, která se dotýká konkrétního účastníka řízení.
7. Žalobkyně namítala, že k dotčenosti všech jejích práv došlo až dne 10. 4. 2017, a tudíž jí podané odvolání bylo podáno v době, kdy ještě marně neuplynula zákonná lhůta pro podání řádného opravného prostředku.
8. K samotnému prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že bylo přijaté v rozporu s veřejným zájmem, když jím byly převedeny pozemky v CHLÚ Nepomyšl a DP Nepomyšl I jiným fyzickým a právnickým osobám než organizací oprávněné dobývat výhradní ložisko ve vlastnictví státu. Tím došlo k porušení veřejného zájmu na hospodárném vydobytí výhradního ložiska. K tomu žalobkyně poukázala na znění § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, (dále jen „horní zákon“), ve kterém je mimo jiné právě vyjádřen předmětný veřejný zájem, stejně tak jako v § 6 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách. Řešení je i v rozporu s předchozím jednáním pozemkového úřadu, který s žalobkyní uzavřel nájemní smlouvu dne 19. 12. 2012 a dne 15. 7. 2016 za účelem těžby a zpracování bentonitu.
9. Žalobkyně zcela legitimně očekávala, že žalovaný i nadále bude přijímat řešení ve veřejném zájmu a od doby uzavření nájemních smluv činila kroky a vynaložila finanční prostředky k otevření ložiska. O uvedeném svědčí i rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 23. 3. 2016, č. j. SBS 26325/2015/OBÚ-01/15, kterým byl stanoven DP Nepomyšl I. Předmětné rozhodnutí bylo žalovanému doručeno ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Uvedená skutečnost mu tedy byla známá z úřední činnosti, přesto napadeným rozhodnutím zmařil možnost pokračovat v navazujícím řízení.
10. Dále žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
11. Nepřezkoumatelnost žalobkyně spatřovala především ve skutečnosti, že z žádné z žalovaným uvedených skutečností a důkazů nevyplývá, že by žalobkyně podala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí opožděně. Vůbec se nezabýval námitkou žalobkyně, že jí bylo rozhodnutí řádně doručeno (plném rozsahu dotčenosti jejích práv) až dne 10. 4. 2017 a lhůta pro odvolání jí tak neuplynula a odvolání bylo podáno včas.
12. Žalobkyně rovněž poukazovala na znění § 50 odst. 2 správního řádu, ze kterého plyne, že podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že v souladu s § 6 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách vyrozuměl pozemkový úřad dopisem ze dne 8. 6. 2012, rovněž dotčené správní úřady a orgány a vyžádal si od nich stanovení podmínek k ochraně zájmů podle zvláštních předpisů. Podle žalobce samotné rozhodnutí postrádá další relevantní podklady, na jejichž základě správní orgán rozhodoval. Konkrétně od jakých dotčených správních úřadů a orgánů si stanovení podmínek k ochraně zájmů vyžádal a s jakým výsledkem. Nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

přezkoumat, zda se správní orgán veřejným zájmem ochrany a hospodárným vydobytím výhradního ložiska vůbec zabýval a s jakým výsledkem a zda zohlednil CHLÚ Nepomyšl. Z tohoto pohledu je tedy prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

13. Obdobně to platí i o žalobou napadeném rozhodnutí. Je z něj zřejmé, že se žalovaný námitkou ohledně rozporu prvostupňového rozhodnutí s veřejným zájmem vůbec nezabýval. S obdobnou stručností se zabýval i skutečností, že s žalobkyní bylo jednáno pouze jako s vlastníkem dotčených pozemků. Žalovaný částečně ospravedlnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž by se zabýval tím, zda byl řádně zjištěn skutkový stav věci, zda nalezené řešení je v souladu s veřejným zájmem.
14. V neposlední řadě žalobkyně poukazovala na to, že nelze opomenout ani správní praxi výše uvedených správních orgánů, které ze své úřední činnosti znají místní poměry. V případě převodu nebo přechodu vlastnického práva k pozemkům ve vlastnictví České republiky v CHLÚ Nepomyšl nebo DP Nepomyšl I na jinou osobu, než která je na základě správního aktu oprávněna dobývat výhradní ložisko, je zájem státu zcela potlačen. S ohledem na to se žalobkyně též neztotožňovala s názorem, že žalovaný neshledal důvody pro přezkum s pouhým odvoláním se na zásadu ochrany nabytých práv, když v § 94 správního řádu jsou uvedeny další zásady. Žalovaný se zcela vyhnul poměřování zájmů, neshledal proporcionalitu mezi zájmy soukromého subjektu a již existujícími zájmy ochrany a hospodárního vydobyetí ložiska.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 25. 4. 2016 bylo žalobkyni doručeno dne 2. 5. 2016. Odvolání žalobkyně, které přijal správní orgán prvního stupně dne 24. 4. 2017, bylo vyhodnoceno jako opožděné, jelikož lhůta stanovená pro odvolání marně uplynula dne 17. 5. 2016.
16. K žalobním námitkám ohledně účastenství žalobkyně žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
17. K námitce nepřezkoumatelnosti poté uvedl, že žalobkyně byla dostatečně informována o celé situaci kompletních pozemkových úprav a byl jí dán dostatečný prostor pro uplatnění jejích práv. Dále byl žalovaný přesvědčen, že řízení o pozemkových úpravách je vzhledem k rozsahu a počtu účastníků řízení značně specifické a proto i speciální zákon, kterým je zákon o pozemkových úpravách, a vyhláška, upravují postupy ve správním řízení tak, aby ve výsledku, tj. ve vydaném rozhodnutí, nedocházelo k jeho znepráhlednění. Není možné veškeré podklady rozhodnutí uvádět v jeho odůvodnění. Všechny doklady jsou součástí spisové dokumentace a účastník řízení má právo do ní nahlédnout. Řízení o pozemkových úpravách se v daném případě týkalo 150 účastníků a správní orgán prvního stupně uvedl do rozhodnutí podstatné údaje.
18. Žalovaný také upozornil na skutečnost, že zrušení prvostupňového rozhodnutí by znamenalo zrušení i na něj navazujícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 9. 2016, č. j. SPU 450378/2016 8/2016-KoPU 201/2012/JF, o výměně nebo přechodu vlastnických práv, určení výše úhrady a lhůty podle § 10 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách, a o zrušení věcných břemen k dotčeným pozemkům a pro zpracování obnoveného souboru geodetických informací podle tohoto zákona. Tímto postupem by tak ostatním účastníkům mohla vzniknout újma zásahem do jejich práv nabytých v dobré víře. Ochrana dobré víry je řazena mezi základní zásady činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

správních orgánů. Újmu, kterou pociťuje žalobkyně, která ani dostatečně nevyužila svého práva a nepodala v zákonem stanovené lhůtě odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy nelze nadřazovat nad veřejný zájem a zájmy převažující většiny účastníků řízení.

19. Závěrem žalovaný konstatoval, že z důvodu uvedených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a s přihlédnutím k procentuální výši souhlasů dotčených vlastníků setrvává na svém původním názoru, že prvostupňové rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí ze dne 5. 9. 2016, č. j. SPU 450378/2016 8/2016-KoPU 201/2012/JF, byla vydána v souladu s právními předpisy a k porušení zákona ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo.
20. Závěrem žalovaný uvedl, že zcela setrvává na svém právním posouzení věci uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí a žádá, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Repliky

21. V podání ze dne 21. 12. 2017 žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného konstatovala, že i nadále trvá na nezákonném postupu správního orgánu prvního stupně, který spočívá v tom, že jí nebylo v souladu s § 72 správního řádu doručeno prvostupňové rozhodnutí, týkající se všech pozemků v dobývacím prostoru a chráněném ložiskovém území, tedy v rozsahu dotčenosti jejích práv. Na uvedené skutečnosti nic nemění ani fakt, že žalobkyně byla vyrozuměna o vystavení návrhu podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách. Žalobkyně byla rovněž přesvědčena, že se žalovaný měl ve svém rozhodnutí vypořádat s existencí pravomocných rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru a chráněného ložiskového území či s podmínkami příslušných správních orgánů, jelikož se jedná o zcela zásadní skutečnost mající vliv na to, zda rozhodnutím přijaté řešení je v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, tj. s veřejným zájmem. V tomto směru žalobkyně opětovně namítala nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když v návaznosti na jeho vydání došlo k převodu vlastnického práva k pozemkům p. č. 3677 a p. č. 3676 v k. ú. Nepomyšl do vlastnictví fyzické a právnické osoby, odlišné od osoby oprávněné dobývat výhradní ložisko státu v dobývacím prostoru a chráněném ložiskovém území.
22. Dále žalobkyně uvedla, že nový nabyvatel shora poukazovaných pozemků nebyl v dobré víře, neboť z veřejných evidencí bylo zcela zjevné, že tyto pozemky se nacházejí v chráněném ložiskovém území a organizace pověřené ochranou ložiska či oprávněná dobývat má ze zákona přednostní právo koupě či jejich nájmu.
23. Závěrem konstatoval, že nemá námitky proti tomu, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno jen v rozsahu týkajícím se parcel č. 3677 a 3676 v k. ú. Nepomyšl.

Ústní jednání

24. Při jednání soudu právní zástupkyně žalobkyně přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění repliky. Dále zdůraznila, že trvá na tom, že při prvotním doručování rozhodnutí o schválení pozemkových úprav došlo ze strany správních orgánů k porušení zákona, neboť žalobkyni byla jako příloha rozhodnutí doručena pouze textová a grafická část týkající se pozemků v jejím vlastnictví. Pozemkovými úpravami však byly dotčeny i pozemky, které žalobkyně měla v nájmu, respektive byly dobývacím prostorem, který spravovala žalobkyně. Samotný pozemkový úřad byl účastníkem řízení o vymezení dobývacího prostoru, proto mu jeho existence musela být známa. Textová i grafická část k těmto pozemkům byla žalobkyni doručena až v rámci opakovaného doručení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

prvostupňového rozhodnutí a dle jejího názoru teprve tímto opakovaným doručením došlo k počátku běhu lhůty k odvolání.

25. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že předmětné řízení bylo vedeno zcela v souladu se zákonem. Předmětný dobývací prostor byl stanoven až po vystavení návrhu pozemkových úprav. Trvala na tom, že žalobkyně byla akceptována jako účastník řízení a plně se řízení účastnila. K právnímu stavu nemovitostí uvedla, že v katastru nemovitostí došlo k zápisu na základě rozhodnutí o změně a přechodu vlastnických práv a v současnosti je dle jejího názoru stav již nevratný.
26. Soud provedl při jednání důkaz rozhodnutím Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 23. 3. 2016, č.j. SBS 26325/2015/OBÚ-04/14, opravným usnesením Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 4. 4. 2016, č.j. SBS 26325/2015/OBÚ-04/15, nájemní smlouvou uzavřenou mezi Pozemkovým fondem České republiky a žalobcem na nájem pozemků v k.ú. Nepomyšl a Buškovice ze dne 19. 12. 2012, č. 179N12/35, nájemní smlouvou uzavřenou mezi Českou republikou – Státní pozemkový úřad a žalobcem ze dne 15. 7. 2016, č. 24N16/35, a rozhodnutím Ministerstva životního prostředí o změně chráněného ložiskového území Nepomyšl ze dne 12. 6. 2007, č.j. 625/530/06-Ra-UL.

Posouzení věci soudem

27. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
28. Nejprve se krajský soud zabýval námitkou zpochybňující přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum věcných námitek je možný pouze za předpokladu, že rozhodnutí správního orgánu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Otázce nepřezkoumatelnosti je věnována již rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky účastníka řízení, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč argumentaci účastníka řízení považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

29. Soud dále předesílá, že rozsah reakce na konkrétní námitky účastníka řízení je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (např. v usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09), či judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72).
30. Žalobkyně v daném případě namítala, že z žalobou napadeného rozhodnutí nejsou zřejmé skutečnosti a důkazy na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru o opožděnosti podaného odvolání. Nezabýval se ani námitkou, že žalobkyni bylo prvostupňové rozhodnutí řádně doručeno až dne 10. 4. 2017, ale ani námitkami, že napadeným rozhodnutím přijaté řešení je v rozporu s veřejným zájmem, anebo zda správní orgán prvního stupně řádně zjistil skutkový stav věci a našel řešení, které je v souladu s veřejným zájmem ochrany a hospodárného využití výhradních ložisek a dalších zákonem chráněných zájmů. Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí poté žalobkyně spatřovala v tom, že postrádá uvedení relevantních podkladů, na jejichž základě správní orgán rozhodoval. Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předložil argumentaci, ze které je zcela jednoznačně patrné, na základě jakých konkrétních skutečností a právních ustanovení dospěl k závěru o opožděnosti podaného odvolání. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení a zkonstatoval, že správní orgán prvního stupně dne 25. 4. 2016 vydal podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách rozhodnutí, kterým byl schválen návrh na kompletní pozemkovou úpravu. Toto rozhodnutí bylo doručeno všem známým účastníkům a v souladu s § 11 odst. 5 téhož zákona vyvěšeno na úředních deskách správního orgánu prvního stupně, městysu Nepomyšl, obce Podbořanský Rohozec a zveřejněné způsobem umožňujícím dálkový přístup. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že si prvostupňové rozhodnutí převzala až dne 11. 4. 2017. Žalovaným bylo zjištěno, že žalobkyni bylo předmětné rozhodnutí doručeno již dne 2. 5. 2016. Podle poučení o odvolání uvedeném v prvostupňovém rozhodnutí bylo možné se do rozhodnutí odvolat do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Stanovená lhůta, tak podle žalovaného marně uplynula dne 17. 5. 2016.
32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž patrné jak posoudil i opakované doručení prvostupňového rozhodnutí žalobkyni, jakož i názor na to, že se žalobkyně považuje za účastníka řízení nejen na základě jejího vlastnického práva k pozemkům, které byly předmětem pozemkovým úprav, ale i z pozice právnické osoby, jejíž vlastnická práva nebo jiná věcná práva k pozemkům mohou být řešením pozemkových úprav přímo dotčena. Konstatoval, že ani ze zákona o pozemkových úpravách, ale ani z § 27 správního řádu nevyplývá, že by v předmětném řízení mohl jeden subjekt být účastníkem vícekrát, a to z titulu vlastnického práva k pozemkům a zároveň z titulu právnické osoby, jejíž vlastnická práva nebo jiná věcná práva k pozemkům mohou být řešením pozemkových úprav přímo dotčena. Zákon ani ve svých dalších ustanoveních nestanovuje, že při zpracování návrhu má být vedeno samostatné správní řízení jednoho účastníka z titulu vlastníka a pro daný případ i z titulu nájemce pozemků. Důvodem je rovněž § 6 odst. 1 správního řádu, podle kterého správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžovaly. K výtce žalobkyně, že jí na základě rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru ze dne 23. 3. 2016 vzniklo oprávnění k dobývání výhradního ložiska, žalovaný konstatoval, že předmětné rozhodnutí bylo Obvodním báňským úřadem vydáno až poté, kdy byl návrh na kompletní pozemkové úpravy vystaven k veřejnému nahlédnutí, a to od 23. 11. 2015 po dobu 30 dnů. Pakliže bylo řízení, které směřovalo k vydání rozhodnutí Obvodního báňského úřadu, zahájeno v době, kdy probíhalo řízení o pozemkových úpravách, měl odvolatel povinnost o tom správní orgán prvního stupně spravit. Postup žalobkyně, která si požádala o opětovné doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný považoval za značně účelový, neboť se jím snaží o prolomení právní moci tohoto rozhodnutí.

33. V žalobou napadeném rozhodnutí tak jsou vyliceny konkrétní okolnosti a úvahy žalovaného, kterými se řídil při posouzení důvodnosti námitek žalobkyně. Žalovaný popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Uvedl, z jakého důvodu považoval námitky žalobkyně za mylné či nedůvodné a na základě jakých skutečností dospěl k závěru o opožděnosti podaného odvolání. Soud je přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Správností závěrů žalovaného se soud bude v rozsahu uplatněných námitek zabývat níže.
34. Co se týče námitek žalobkyně týkajících se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nezabýval, zda není správním orgánem prvního stupně přijaté řešení v rozporu s veřejným zájmem, anebo zda byl řádně zjištěn skutkový stav věci a nalezeno řešení, které je v souladu s veřejným zájmem soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“* (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009–91, publ. pod č. 2127/2010 Sb. NSS, ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011–87, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 1 As 121/2016–42, publ. pod č. 3451/2016 Sb. NSS, či ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 Azs 174/2017–51, všechny dostupné na www.nssoud.cz). S ohledem na uvedenou judikaturu je zřejmé, že žalovaný nepochybil, když se (jak sám konstatoval na straně 4 napadeného rozhodnutí), v daném případě zabýval pouze námitkami vztahujícími se k účastenství žalobkyně v řízení a momentem doručení rozhodnutí, ve vztahu k možnosti podat odvolání, jelikož shledal podané odvolání opožděné ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu. Žalobou napadené rozhodnutí nelze shledat nepřezkoumatelné z důvodu, že žalovaný věc meritorně neposoudil.
35. V souladu se shora citovanou judikaturou ani zdejší soud nemůže přihlížet, resp. zabývat se výtkami žalobkyně ohledně přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V souzené věci není dán prostor ani pro přezkum rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska jejich rozporu s veřejným zájmem na ochranu a hospodárného vydobytí výhradního ložiska či případným převodem nebo přechodem práv

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)

k předmětným pozemkům na osobu, která je odlišná od osoby žalobkyně, a jenž nemá oprávnění výhradní ložisko dobývat. S ohledem na poukazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu zdejší soud tak může a bude zkoumat důvodnost žaloby pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobkyně po právu zamítnuto jako opožděné. Za dané situace totiž mohou být úspěšně uplatněny toliko žalobní námitky směřující proti závěru žalovaného o opožděnosti podaného odvolání.

36. Stěžejní okruh žalobních námitek se v projednávané věci týkal skutečnosti, že žalobkyni nebylo doručeno prvostupňové rozhodnutí řádně se všemi jeho náležitostmi, tj. se všemi písemnými a grafickými částmi návrhu na komplexní pozemkové úpravy. Žalobkyně argumentovala tím, že je nejen účastníkem řízení z titulu vlastníka pozemků, které se nacházejí v území dotčeném pozemkovými úpravami, ale rovněž z pozice právnické osoby, jejíž věcná práva byla prvostupňovým rozhodnutím dotčena. Namítala, že je účastníkem řízení, jakožto organizace pověřená ochranou výhradního ložiska v CHLÚ, jako organizace oprávněná dobývat v dobývacím prostoru Nepomyšl I, jako organizace mající přednostní právo koupě či nájmu pozemků ve vlastnictví státu v CHLÚ a v dobývacím prostoru a jako nájemce některých pozemků. Tvrdila, že jí bylo prvostupňové rozhodnutí v rozsahu dotčenosti všech jejích práv a právem chráněných zájmů doručeno až dne 10. 4. 2017.
37. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žalobkyni v daném případě skutečně svědčilo mimo práva být účastníkem řízení z pozice vlastníka pozemků, které se nachází v obvodu, jehož se pozemková úprava dotýká, rovněž právo být účastníkem řízení z pozice právnické osoby, jejíž jiná věcná práva k pozemkům mohou být řešením pozemkových úprav přímo dotčena.
38. K otázce účastenství v řízení o pozemkových úpravách soud uvádí následující. Obecně se v řízení o pozemkových úpravách postupuje podle správního řádu, pokud ovšem zákon o pozemkových úpravách nestanoví jinak (§ 24 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách). Právě v případě účastenství zákon jinak stanoví, resp. zákon o pozemkových úpravách má v tomto směru svoji specifickou úpravu obsaženou v § 5 nazvaném: „*účastníci řízení o pozemkových úpravách*“. Podle poukazovaného ustanovení § 5 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, jsou účastníky řízení o pozemkových úpravách a) vlastníci pozemků, které jsou dotčeny řešením v pozemkových úpravách podle § 2 a fyzické a právnické osoby, jejichž vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům mohou být řešením pozemkových úprav přímo dotčena; za takové osoby se nepovažují vlastníci, pro jejichž pozemky se v pozemkových úpravách pouze obnovuje soubor geodetických informací, b) stavebník, je-li provedení pozemkových úprav vyvoláno v důsledku stavební činnosti, c) obce, v jejichž územním obvodu jsou pozemky zahrnuté do obvodu pozemkových úprav; účastníky mohou být i obce, s jejichž územním obvodem sousedí pozemky zahrnuté do obvodu pozemkových úprav, pokud do 30 dnů od výzvy příslušného pozemkového úřadu přistoupí jako účastníci k řízení o pozemkových úpravách, (dále jen „obec“). Uvedenou definici účastníků řízení o pozemkových úpravách je nutné považovat za speciální úpravu vymezující jejich taxativní výčet, který nelze rozšiřovat.
39. V daném případě lze dát za pravdu žalobkyni, že zákona o pozemkových úpravách nijak neomezuje účastenství tak, že by bylo možné být účastníkem řízení pouze z jednoho konkrétního shora uvedeného titulu, např. tedy pouze z pozice vlastníka pozemků, které jsou zahrnuty do obvodu pozemkových úprav. Zákon o pozemkových úpravách žádnému

účastníkovi nestanovuje, resp. nezakazuje, aby daný účastník v řízení o pozemkových úpravách vystupoval na základě vícero skutečností, tj. například jak z pozice vlastníka pozemků, tak i z pozice oprávněného z věcného práva.

40. Zároveň k tomu soud dodává, že zákon se shora nastíněnou situací, kdy by účastník řízení byl jeho účastníkem na základě různých titulů, nespojuje povinnost správního orgánu, vést s takovýmto účastníkem v rámci jednoho řízení o pozemkových úpravách více samostatných řízení.
41. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně dne 3. 5. 2012 zahájil řízení ve věci komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Nepomyšl veřejnou vyhláškou č. j. 13/2012-KPÚ 201/2012/JF.
42. Žalobkyně v reakci na zahájení předmětného řízení zaslala správnímu orgánu prvního stupně podání ze dne 20. 6. 2012, v němž uvedla, že je organizací pověřenou ochranou a evidencí některých výhradních ložisek a tudíž upozorňuje, že v prostoru zahájené komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Nepomyšl byla stanovena chráněná ložisková území. Z podání je zřejmé, že žalobkyně byla konkrétně pověřena ochranou a evidencí v CHLÚ Nepomyšl 22900000 (ložisko bentonitu) a v CHLÚ Nepomyšl IV 25980000 (ložisko kaolínu). Uvedená chráněná ložisková území poté žalobkyně vyznačila do zákresu, v němž označila ještě dalších pět chráněných ložiskových území, jejichž ochranou a evidencí byly pověřeny jiné, od žalobkyně odlišné právnické osoby. Dále žalobkyně ve svém podání konstatovala, že v k. ú. Nepomyšl se nachází dobývací prostor Nepomyšl, který je spolu s prostorem vnější výsypky zařazen mezi pozemky mimo obvod komplexní pozemkové úpravy. Předmětný dobývací prostor se nacházel v CHLÚ Nepomyšl I, jehož ochranou a evidencí byla pověřena společnost KSB spol. s r. o.
43. Dále žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně zaslala připomínky k návrhu na nové uspořádání pozemků v k. ú. Nepomyšl dne 5. 5. 2015. V tomto podání žalobkyně uplatňovala připomínky výhradně k pozemkům, které jsou v jejím vlastnictví.
44. Součástí správního spisu jsou též mapy terénního průzkumu, ve kterých jsou zaznamenána chráněná ložisková území, a to včetně CHLÚ Nepomyšl IV a CHLÚ Nepomyšl.
45. Žalobkyně ve své žalobě dále poukazovala na rozhodnutí o změně chráněného ložiskového území ze dne 12. 6. 2007 (právní moc 17. 7. 2007), z něhož se podává, že Ministerstvo životního prostředí podle § 17 zákona č. 44/1988, o ochraně a využití nerostného bohatství, (dále jen „horní zákon“) a podle vyhlášky č. 364/1992 Sb., o ochraně ložiskových území, po dohodě s žalobkyní a s organizací Česká geologická služba – Geofond, ve smyslu § 8 horního zákona změnilo, resp. rozšířilo CHLÚ Nepomyšl. Po změně je CHLÚ Nepomyšl nově tvořen jedenáctiúhelníkem, jehož vrcholy byly v rozhodnutí určeny souřadnicovým systémem.
46. Žalobkyně dále poukazovala i na nájemní smlouvu č. 179N12/35 uzavřenou dne 19. 12. 2012 s Pozemkovým fondem České republiky, zastoupené Ing. Janem Platilem, vedoucím Odloučeného pracoviště PF ČR v Lounech, jako pronajímatelem. Předmětem této smlouvy byl nájem pozemků ve vlastnictví České republiky. Konkrétně se jednalo o pozemky p. č. 1554/8, p. č. 1695/3 v k. ú. Nepomyšl a dále o pozemky p. č. 757/3, p. č. 757/5, p. č. 757/6, p. č. 757/7 a p. č. 757/10 v k. ú. Buškovice. Nájemní smlouva byla uzavřena na dobu do ukončení povolené hornické činnosti žalobkyně podle horních předpisů a odstranění následků dobývání podle stanoveného plánu likvidace. Součástí nájemní smlouvy byl zákres jednotlivých pozemků v mapě. Dne 14. 7. 2016 žalobkyně a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 10. strana)

Státní pozemkový úřad uzavřely dohodu o ukončení nájemní smlouvy č. 179N12/35. Žalobkyně dále poukazovala na skutečnost, že dne 15. 7. 2016 uzavřela novou nájemní smlouvu č. 24N16/35, a to s Českou republikou – Státním pozemkovým úřadem, zastoupeným Ing. Janou Vernerovou, vedoucí pobočky Louny. Její předmět přešel z původní nájemní smlouvy č. 179N12/35. Nájemní smlouva byla uzavřena na dobu do ukončení povolení hornické činnosti podle horních předpisů a odstranění následků dobývání podle stanoveného plánu likvidace.

47. Dále žalobkyně poukazovala na rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 23. 3. 2016, které nabylo právní moci dne 26. 4. 2016, jímž byl na základě žádosti žalobkyně stanoven dobývací prostor Nepomyšl I. Na základě tohoto rozhodnutí si žalobkyně za podmínek v něm uvedených zajistila právo vytěžení zásob výhradního ložiska bentonitu v ploše dobývacího prostoru. Podle předmětného rozhodnutí se dobývací prostor nachází na pozemcích p. č. 1554/8, p. č. 1695/3 v k. ú. Nepomyšl a dále na pozemcích p. č. 757/1, p. č. 757/3, p. č. 757/4, p. č. 757/6, p. č. 757/7 a p. č. 757/10 v k. ú. Buškovice. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že mezi účastníky řízení byl rovněž Státní pozemkový úřad.
48. Dle § 20 odst. 1 horního zákona subjektu, kterému byl stanoven dobývací prostor, který se nachází na pozemku ve vlastnictví státu, vzniká právo, aby s ním správní úřad, právnická osoba nebo její organizační složka, která s takovým pozemkem hospodářší nebo jej má ve správě, uzavřela dohodu o pronájmu pozemku na dobu předpokládaného dobývání ložiska nebo kupní smlouvu o prodeji pozemku. Žádost obsahující specifikaci pozemku údají podle katastru nemovitostí adresovaná správnímu úřadu, právnické osobě nebo její organizační složce, která s pozemkem hospodářší nebo jej spravuje, a doložená potvrzením Českého báňského úřadu, že žadateli byl stanoven dobývací prostor, musí být podána nejpozději do 60 dnů od účinnosti rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Český báňský úřad potvrzení nevydává k pozemku v dobývacím prostoru, kde proběhne pouze hlubinná těžba, jestliže požadovaný pozemek nemůže být hornickou činností ohrožen. Dále musí být žádost doložena souhlasným stanoviskem obce, na jejímž katastrálním území se pozemek nachází.
49. Dle § 20 odst. 2 horního zákona subjekt, kterému bylo vydáno oprávnění k hornické činnosti, má přednost před ostatními zájemci o pronájem nebo prodej pozemku ve vlastnictví státu, který se nachází ve stanoveném chráněném ložiskovém území. Žádost obsahující specifikaci pozemku údají podle katastru nemovitostí adresovaná správnímu úřadu, právnické osobě nebo její organizační složce, která s takovým pozemkem hospodářší nebo jej spravuje, a doložená potvrzením Ministerstva životního prostředí, ve kterém musí být uvedeno, že žadateli bylo stanoveno chráněné ložiskové území, musí být podána nejpozději do doby podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru. Dále musí být žádost doložena souhlasným stanoviskem obce, na jejímž katastrálním území se pozemek nachází.
50. Z uvedených ustanovení horního zákona žalobkyně s ohledem na výše uvedená rozhodnutí o vymezení CHLÚ Nepomyšl a stanovení dobývacího prostoru Nepomyšl I dovozuje, že jí svědčí účastenství v řízení o pozemkových úpravách i v důsledku existence jiných věcných práv k nemovitostem, kterých se uvedená rozhodnutí o vymezení CHLÚ Nepomyšl a stanovení dobývacího prostoru Nepomyšl I týkají.
51. Ustanovení § 20 odst. 1 horního zákona zakládá právo subjektu, kterému bylo vydáno oprávnění k hornické činnosti uzavřít v prekluzivní lhůtě 60 dnů od účinnosti rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 11. strana)

o stanovení dobývacího prostoru právo, aby s ním správní úřad, právnická osoba nebo její organizační složka, která s takovým pozemkem hospodaří nebo jej má ve správě, uzavřela dohodu o pronájmu pozemku na dobu předpokládaného dobývání ložiska nebo kupní smlouvu o prodeji pozemku. Toto oprávnění však dle soudu nelze považovat za právo věcné, jak je zmiňováno v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemkových úpravách.

52. Pojem „věcné právo“ je právní termín, který má v našem právním systému zcela jednoznačně vymezený obsah, který je definován v části třetí zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „občanský zákoník“). Věcná práva jsou absolutní majetková práva, která působí vůči všem a jen zákon může stanovit, která práva takovými absolutními právy jsou (viz § 976 a § 977 občanského zákoníku). Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že právo nájemní není věcným právem a je pouze právem závazkovým. Právo subjektu, kterému bylo vydáno oprávnění k hornické činnosti uzavřít v prekluzivní lhůtě 60 dnů kupní smlouvu pak rovněž nelze považovat za právo věcné. Pokud by mělo jít o předkupní právo jako právo věcné vzniklé ze zákona, muselo by to v příslušném právním ustanovení být výslovně uvedeno (srov. např. § 15 odst. 2 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu). Z uvedeného dle soudu vyplývá, že přestože žalobkyně tvrdila, že jí svědčila k určitým pozemkům zahrnutým do pozemkových úprav práva na základě ustanovení § 20 odst. 1 horního zákona, nemohlo být od této skutečnosti odvozováno účastenství žalobkyně v řízení o pozemkových úpravách.
53. Ustanovení § 20 odst. 2 horního zákona pak zakládá subjektu, kterému bylo vydáno oprávnění k hornické činnosti, přednost při uzavírání smlouvy o pronájmu nebo koupi pozemku ve vlastnictví státu, který se nachází ve stanoveném chráněném ložiskovém území. Rovněž i tato přednost je časově omezená, a to do doby podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru. K tomuto oprávnění platí ve vztahu k otázce, zda se jedná o věcné právo, totéž jako bylo výše uvedeno k oprávněním vyplývajícím z § 20 odst. 1 horního zákona. Proto musí soud konstatovat, že přestože žalobkyně tvrdila, že jí svědčila práva dle § 20 odst. 2 horního zákona k určitým pozemkům zahrnutým do pozemkových úprav, nemohlo být od této skutečnosti odvozováno účastenství žalobkyně v řízení o pozemkových úpravách.
54. Dále žalobkyně namítala, že jí svědčilo účastenství v řízení o pozemkových úpravách také na základě nájemních smluv uzavřených s Pozemkovým fondem České republiky, resp. následně se Státním pozemkovým úřadem. Jak již bylo výše uvedeno, ze speciální úpravy účastenství obsažené v § 5 zákona o pozemkových úpravách jednoznačně vyplývá, že účastenství zakládá vlastnictví pozemků zahrnutých do pozemkových úprav a existence vlastnických či jiných věcných práv k pozemkům, která by mohla být pozemkovými úpravami přímo dotčena. Nájemní právo není právem věcným, ale právem závazkovým. Proto i v případě, že by eventuálně mohlo dojít k dotčení tohoto nájemního práva pozemkovými úpravami, nezakládala by tato skutečnost nájemci s ohledem na vymezení účastníků v § 5 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách účastenství v řízení o pozemkových úpravách. Ani uzavřené nájemní smlouvy k pozemkům zahrnutým do pozemkových úprav tedy žalobkyni nezakládaly účastenství v předmětném řízení.
55. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v předmětném řízení o pozemkových úpravách bylo založeno účastenství žalobkyně výhradně na základě existence vlastnického práva k nemovitostem zahrnutým do pozemkových úprav.
56. Podle § 11 odst. 5 věty první a druhé zákona o pozemkových úpravách se rozhodnutí o schválení návrhu pozemkový úřad oznámí doručením veřejnou vyhláškou a doručí všem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 12. strana)

známým účastníkům. Z náležitostí návrhu se k rozhodnutí doručovanému účastníkům řízení připojí jen ta písemná a grafická část návrhu, která se dotýká konkrétního účastníka řízení.

57. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že pokud bylo žalobkyni dne 2. 5. 2016 doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 4. 2016, č. j. SPU 209574/2016, jehož přílohou byla písemná a grafická část návrhu, která se týkala nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně, jednalo se o řádné doručení předmětného rozhodnutí, od kterého se následně odvíjel běh lhůty pro podání odvolání.
58. Pokud na základě žádosti žalobkyně jí bylo správním orgánem prvního stupně následně zasláno opakovaně rozhodnutí o schválení pozemkových úprav s přílohou týkající se i pozemků, ke kterým žalobkyni svědčilo nájemní právo, jednalo se ze strany správního orgánu o vstřícnost a toto opakované doručení rozhodnutí nemělo žádný vliv na běh lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
59. V důsledku řádného doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 4. 2016, č. j. SPU 209574/2016, žalobkyni dne 2. 5. 2016 marně uplynula lhůta pro odvolání dne 17. 5. 2016 a odvolání žalobkyně ze dne 21. 4. 2017 doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 24. 4. 2017 bylo v souladu se zákonem žalovaným shledáno jako opožděné. Proto soud námitky žalobkyně týkající se včasnosti podání odvolání shledal jako nedůvodné.
60. Pro úplnost soud k námitce žalobkyně týkající se nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného o tom, že nebyly shledány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, soud uvádí následující. Touto problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32, kde ve vztahu k § 92 odst. 1 správního řádu konstatoval: „*V tom, že žalovaná nerozvedla důvody, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, tak nelze spatřovat nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Tato úvaha totiž vůbec netvoří rozhodovací důvod, na němž by bylo postaveno rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost.*“ Pokud tedy žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že neshledal důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu nebo pro vydání nového rozhodnutí, a to zejména s přihlédnutím k zásadě ochrany práv nabytých v dobré víře, nelze v takovém závěru spatřovat důvod pro nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. I tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.
61. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 13. strana)

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. listopadu 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu